

[Aksel Larsen.]

„Kun gennem direkte kontakt og forhandlinger mellem parterne er der mulighed for at standse stridighederne.“

Og det radikale venstres ordfører, hr. Niels Helveg Petersen, siger om det samme emne, at det er stadig mest realistisk at regne med, at de afrikanske stater selv har de bedste muligheder for at frembringe en løsning, der kan bringe krigshandlingerne til ophør. Begge dele er en misforståelse, så meget mere som diktaturregimet i Lagos ikke vil forhandle og hidtil har brudt indgåede aftaler om en fredelig løsning. Krigen og folkemordet i Biafra vil holde op den dag, regeringen i Nigeria ikke fortsat forsynes med våben og ammunition fra visse stormagter, bl. a. Centurion tanks fra England og MIG-jetbombefly fra Sovjetunionen. Hvis disse to magter får lov til fortsat at støtte Lagosregeringens udryddelseskrig, kan det ende med, at den humanitære hjælp til Biafra må kulminere i en indsamling til ligkister til iberne.

Vi mener, at tiden er inde, hvor europæiske stater bør anerkende republikken Biafras regering, og agter at fremkomme med forslag om, at Danmark foretager en sådan anerkendelse.

Til slut nogle bemærkninger om regeringens markedspolitik og forhandlingerne om det nordiske økonomiske samarbejde, hvorved jeg muligvis også kan supplere den tale, der blev holdt af socialdemokratiets ordfører.

Jeg erindrer først om de udtalelser, jeg fremsatte i folketingets debat den 6. februar i år. Dernæst vil jeg rekapitulere, at i socialistisk folkeparti er vi ikke i tvivl om, at det var ud fra et alvorligt ønske om at få skabt det økonomisk forenede Norden, statsministeren tog sit initiativ på Nordisk Råds møde i Oslo i februar 1968. Efter at embedsmandskomiteen nu har afleveret sin endelige rapport og sit udkast til traktat, og efter at stortingsvalget i Norge og statsministerskiftet i Sverige er overstået, må det være muligt for politikerne, for regeringerne og parlamenterne, at nå til enighed eller i det mindste kompromiser på de områder, hvor der endnu består uenighed, så den største opgave, de nordiske lande nogen sinde har stillet sig, kan blive løst.

Jeg har naturligvis bemærket mig hr.

Haunstrup Clemmensens tale om, at en forhøjelse af råvaretolden vil ruinere dansk industri. Denne tale synes at være holdt ud fra den fejlagtige forudsætning, at det allerede er besluttet, at der skal ske en sådan forhøjelse, som Sverige synes at kunne ønske sig. Jeg har også bemærket mig, at hr. Henry Christensen opfatter det sådan, at det, Sverige kræver, er en toldunion.

Må jeg sige til hr. Haunstrup Clemmensen, at jeg går ud fra, at der kan forhandles om spørgsmålet om en eventuel råvaretolds højde, men hvis regeringen kun sætter sig ned og venter på, at andre skal gøre noget, bliver der ingen forhandlinger. Og må jeg sige til hr. Henry Christensen, at det, det danske folketing kræver, er en toldunion. Det har hele tiden været meningen med de nordiske forhandlinger, og det står meget stærkt i den udtalelse, folketinget vedtog i maj måned i fjor, hvor man forlanger et udvidet nordisk økonomisk fællesskab. Et økonomisk fællesskab, det ved vi hvad er, det ved vi hvad betyder. Det er det samme udtryk, man bruger om fællesmarkedet, et europæisk økonomisk fællesskab, som absolut omfatter en toldunion og ikke kan tænkes uden. Det er altså ikke noget, Sverige kræver, det er noget, også Danmark kræver og går ind for, og som hr. Henry Christensen har stemt for.

Statsministeren siger imidlertid — også og mest tydeligt i sin skriftlige redegørelse — at regeringen betragter ikke et nordisk økonomisk samarbejde som alternativ til vor grundlæggende målsætning i markedspolitikken, nemlig at opnå medlemskab af fællesmarkedet, men at den betragter et udvidet nordisk samarbejde som et middel til at nå dette mål. Jeg forstår ikke den snak om alternativer. Den nordiske økonomiske union er et mål i sig selv, og det vil være til gavn for hele Norden og for hvert enkelt nordisk land, at den bliver skabt. Den vil også være et middel til at påvirke den markedspolitiske udvikling i Europa i gunstig retning, og forenet vil de nordiske lande kunne opnå bedre vilkår for deltagelse i et bredere økonomisk samarbejde i Europa, end hvis de optræder delt og enkeltvis.

Det er imidlertid urealistisk at forestille sig, at der inden for en overskuelig årrække kan blive tale om, at fællesmarkedet vil være villig til og være i stand til at optage